

saa en saadan Mand dømt; saa siger man: Nu er det igen lykkedes at slaa en Arbejder ned her i Danmark. (*En Stemme:* Hvor har det staaet?) Det har staaet mange Steder; det ærede Medlem vil se, at det er den almindelige Taktik, og den bør man ikke følge. Man skal sige tydeligt og klart: Vi har ikke noget med disse Mennesker at gøre; vi vil ikke tage dem i Forsvar, naar de optræder med Vold. Jeg er ogsaa bedrøvet, naar det ærede Medlem siger, at det er selvfølgelig forkert, hvad der her finder Sted, men det er forstaaeligt, at de gør det. Nej, det er efter min Mening ikke forstaaeligt. Det ærede Medlem burde ikke sige den Slags Ting. — Naar vi skal diskutere denne Sag, lad os saa tage alt i den rigtige Orden, som Kendsgerning fulgte paa Kendsgerning. Jeg kan ikke undlade til Slutning at udtale min dybe Beklagelse af, at det gik de kommunale Arbejdere i Randers, som det gik dem. Det var Synd, og det var haardt, at de blev tvunget ud af deres Arbejde af Socialdemokraterne. Jeg vil spørge det ærede Medlem, om han var med til at tvinge de kommunale Arbejdere til at gaa i Strejke, for de kommunale Arbejdere havde ingen Interesse i frivilligt at gøre det. De blev tvunget til at forlade deres Arbejde, deres gode pensionsgivende Stillinger. Var det ærede Medlem med til at tvinge dem til det? Jeg haaber det ikke, thi det vilde være en Skam, hvis det ærede Medlem har øvet nogen Indflydelse her. Følgen for dem af, at de gik i Strejke, forekommer mig at være fuldkommen naturlig. Der kan dog ikke være Tale om at gentagne Folk, som har brudt deres Kontrakter paa den Maade, thi vi maa huske, paa hvilken Maade de brød deres Kontrakter. Det ærede Medlem talte om Sabotage, derpaa skal jeg ikke indlade mig, men paa et Gasværk er Forholdene saaledes, at naar man pludselig og hensynsløst forlader Arbejdet, kan det medføre ganske uberegnelige Skader og Ulykker. Det var det, Arbejderne blev tvunget til at gøre, og derfor maa jeg endnu en Gang sige, at Politimesteren i Randers efter min Mening optraadte, som han burde. Og naar det ærede Medlem nu i den offentlige Diskussion fastholder den Kendsgerning, at den militære Udæskning først fandt Sted efter den Skrivelse, jeg nu har læst op, tror jeg, at vi hurtigt kan blive færdige med Diskussionen.

Lundberg: Jeg vil gøre nogle Bemærkninger i Anledning af den højtærede Trafikministers Svar paa min Forespørgsel om de overvaagede Telefonsamtaler i Randers. Jeg tillod mig at stille Trafikministeren det

Spørgsmaal, hvem der kunde betragtes som uvedkommende efter Telegrafloven, og hvorledes den Hemmeligholdelsespligt, som Borgerne sætter deres Lid til, kan sættes ud af Kraft, hvilke Ordre der var givet, og hvorledes disse lød, som gav Telegrafbestyreren Ret til at lade Samtalerne belure. Den højtærede Minister oplæste de Straffebestemmelser, som jeg allerede i min Tale havde peget paa, som vilde blive anvendt overfor Funktionærer, der ikke opfyldte deres Hemmeligholdelsespligt, men den højtærede Trafikminister sagde, at der var ingen Ordre blevet givet, det var noget, som fulgte af sig selv, at disse Samtaler blev beluret. Jeg skal da henvise til, at Telegrafbestyrer Naumann i Retten har udtalt, at det var en gammel Ordre, som laa, og som ekstraordinært i disse Dage var blevet skærpet. Jeg spurgte da: Hvem har skærpet denne Ordre og hvorfor nævnte Trafikministeren da ikke det? og jeg spurgte den højtærede Trafikminister, om der har været bestemte Numre udpeget, som har været under Kontrol. Den højtærede Minister sagde allerede i sin Tale uden min Forledning, at det havde der ikke været, men jeg maa da spørge ham: Hvorfor nægtede Telegrafbestyrer Naumann da i Retten at svare paa, om visse bestemte Telefonnumre havde været under Opsigt? Ganske simpelt, fordi det havde de været. Hans Sagfører sagde til ham, at det behøvede han ikke at svare paa, og derefter nægtede han at svare. Saa sagde Ministeren endvidere, at Personalet havde Ret og Pligt til midt under en Samtale at sætte ind for at overbevise sig om, at Samtalen var i Orden, men de Samtaler, der her er opsnappet, er ikke opsnappet paa den Maade. De er taget fra Ende til anden, og det har været overlagt, at de skulde overvaages og refereres. Saa spurgte jeg Trafikministeren, hvem der havde med det at gøre. Vil man endelig overvaage Samtaler, som man mener er samfundsfarlige, bør man sætte Mandfolk, eller i alt Fald betroede Folk til at overvaage dem og ikke lade et Par unge Piger rende fra og til, som saa, naar de skal afgive Forklaring, siger, de havde ikke Tid til at blive, det var saadan en Nebengeschäft, de havde, og som saa forklarer stik imod hinanden. Hvis det virkelig var saa alvorligt, og hvis man troede, at Samfundet var i Fare, forekommer det mig, at man burde gøre det paa en lidt anden Maade.

Jeg kan fatte mig nogenlunde kort i Anledning af den højtærede Justitsministers Udtalelser. Han kom ikke ind paa noget Forsvar for Politimesterens hele hovedløse